

Zsille Gábor

Dal

Terek, utcák, kapualjak,
oly mindegy, melyik városban,
a félmúltban vagy a mostban –
úgy élek, hogy Vele haljak.

Télen gólyák, nyáron varjak,
egy kis öröm, egy kis panasz,
a távlat mindig ugyanaz –
úgy végzem, hogy sose haljak.

Úgy érzem, hogy sose végzem,
a félmostban, a félmúltban,
öntörvényhez idomultan –
visszavonulok merészen.

Hallgatni

szombaton este a rádióban
Helyey László színművész
Hárs Ernő-költeményt szaval
egy halott tolmácsolja egy halott sorait
a vers a túlélésről szól
jaj ez a jól ismert Mátyás király-hang
Depardieu hangja Donald Sutherland-hang
és jaj ez az oly kedves költői hang
egy kristálytisza aggastyán tónusa –
egy halott tolmácsolja egy halott szavait
és hallgatja egy leendő halott

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. Az *Új Ember* című katolikus hetilap munkatársa.

Test

A kezünkből kihulló kövek
úgy érnek földet, mint egy test,
oly hangtalanul, mint egy toll,
mint hómezőre hulló madár
az irdatlan dörrenés után.

A kezünkből kihulló kövek
nem érnek földet. Súlytalan
lebegnek, mint egy pókfonál,
mint langyos tetem fölött a hűt,
a végső kiszakadt lélegzet.

A kezünkből kihulló kövek
a semmit célozzák egyre,
a közönyös vizet, az űrt,
a mezőbe pusztuló utat,
és kezünk is a semmibe hull.

Visszaút

Nincs visszaút – súgtad a villamoson
a fülemben, a Dob utca környékén jártunk,
péntek kora este, májusi élet,
nincs visszaút, súgtad, és tenyeremben
izzani kezdett a kapaszkodó,
megolvadt a fémrúd, nyakamat
megperzselte a hangod, ez a
leheletnyi te, ez a jelenlét,
és alattam, mellettem, torkomban
felgomolygott az erőtlenség,
néztelek és arra gondoltam,
a tíz körmömmel kaparnék utat,
vagy én magam feküdnék oda
útnak, hazáig vezető ösvénynek,
borostyán-testtel, sárosan,
felkínálnám magam, hogy lehessek
eleven agyag, éltető anyag.